

tur, at af denne Art maa Kontrollen være. Og Erfaringen har i høj Grad vist, at det er nødvendigt at skærpe denne Kontrol, thi der er desværre alt for mange Huller i Stempelpligtens Overholdelse; der har gjort sig alt for megen Snildhed for ikke at sige Snedighed gældende med Hensyn til at komme udenom den. Det ligger ligeledes i Sagens Natur, at man maa skærpe de Kontrolbestemmelser, der findes, saafremt de gamle Bestemmelser ikke have vist sig at være fyldestgørende. Det har endogsaa været under Overvejelse, om man ikke burde bryde helt med det, som er Systemet i vor Stempellov eller dog et Hovedled i Systemet i Stempeloven af 1861, nemlig dette, at det offentlige ikke har nogen egentlig Efterforskningsret med Hensyn til Overtrædelse af Stempelpligten. Man har det i enkelte fremmede Lovgivninger, men i vor Lovgivning har man ikke givet det offentlige en saadan direkte Efterforskningsret undtagen i ganske enkelte Tilfælde. Men det vilde som nævnt betyde et Brud med en af Hovedlinierne i det gældende Stempelbeskatningssystem, om man indførte den, og det vilde i overordentlig mange Tilfælde betyde stort Besvær og stort Ubehag for mange private Folk og vække, tror jeg, ikke ringe Misfornøjelse. Derfor har Administrationen opgivet at søge en saadan Ændring gennemført, og man bliver altsaa i det væsentlige paa det bestaaende Systems Grund; men ganske vist søger man indenfor dette Systems Rammer at skærpe Kontrolbestemmelserne saa meget som muligt. Et Led i disse Bestemmelser ere f. Eks. de nye Regler om de bekræftede Genparter. Der er jo ogsaa efter den bestaaende Lovgivning Ansvar for, at Genparterne indeholde en Paategning om det til det originale Dokument anvendte Stempel. Men det er blevet saaledes, at Ansvar for Overholdelsen heraf efter den gældende Ret alene antages at paahvile Dokumentets Parter og ikke den, der bekræfter Genparten. Det ændres ved Regelen i § 31 og § 35. Det Ansvar, som efter gældende Ret paahviler den, der bekræfter en Genpart, bliver ved de Paragraffer, jeg her har nævnt, ikke saa ubetydeligt udvidet. Man har i Udvalget ønsket en af de vigtigste Bestemmelser herom given i en anden Form. Jeg har ikke noget derimod at indvende; det, som har været den egentlige Mening med Bestemmelsen, er ramt ogsaa i den nye Form. — Saa er der Regelen i § 37 om Besiddernes Ansvar. Til Affattelsen af § 37 er der foreslaet en

Ændring, hvortil jeg selv har medvirket. Denne Ændring præciserer skarpere og klarere det, man vil. Den ændrede Affattelse er i nøje Overensstemmelse med det, der er udtalt i Kommissionens Motiver. Det er altsaa ikke den aldeles flygtige Besiddelse, det, at Dokumentet saa at sige gaar igennem vedkommendes Haand, der kan blive afgørende, men dette, at han, som ogsaa udtalt i Ændringsforslaget, gør en vis Brug af Dokumentet, indtaler Fordringer derefter paa en andens Vegne eller paa anden Maade gør Brug af samme. Man maa huske paa, at for saa vidt det drejer sig om en her hjemmehørende Part, kan han fri sig for Ansvar ved at indsende Dokumentet til Stempling. At vi udvide den bestaaende Regel paa dette Punkt noget, tror jeg, er et nødvendigt Led i de skærpede Kontrolforanstaltninger, der maa til. Der maa sættes en vis Grænse for Besidderens Ansvarsløshed med Hensyn til urigtigt stemplede Dokumenter, som han har i sin Besiddelse og gør Brug af. Ligeledes har Regeringen i § 52 foreslaet en Skærpelse af Kontrolbestemmelserne, og her indfører man endogsaa en direkte Efterforskningsret, idet man, naar der kommer ustemplede Dokumenter frem, der — som f. Eks. Bankbøger, Aktier eller lignende — i Reglen udstedes i større Antal, og der er Grund til at formode, at de andre, som høre til samme Gruppe, heller ikke ere rigtigt stemplede, kan forlange dem efterforskede og fremskaffede. I alle disse Tilfælde ere Kontrolbestemmelserne ganske vist væsentligt skærpede, men Udvalget eller dets Flertal har dog i Hovedtrækkene kunnet slutte sig til denne Skærpelse. Derimod er der et Punkt, hvor det er gaaet imod, det er Ændringsforslaget til § 48, hvor der foreslaas, at den paagældende Bestemmelse skal udgaa. § 48, 3die Stykke, siger: „Hvad der foran er bestemt om bekræftede Genparter, gælder ogsaa om Genparter, der, uden at være skriftlig bekræftede, fremlægges for en Ret eller bilægges Ansøgninger eller Andragender til offentlige Myndigheder eller Embedsmænd under saadanne Omstændigheder, at der deri ligger en Godkendelse af deres Overensstemmelse med paagældende Originaldokument, og Anvendelsen af de nævnte Regler udelukkes ikke, fordi Gengivelsen af Dokumentet ikke er fuldstændig, eller fordi den optages i et Aktstykke af mere omfattende Indhold, saasom et Indlæg eller et Andragende“. Det er denne Regel, som det ærede Udvalgs Flertal har ønsket strøgen. Nu er det ved en Højesteretsdom blevet statueret, at Rege-